

LBRIS

We know
books

BORSA
BROSN

ESCAPADĂ ÎN
ISTANBUL

Confesiuni de catifea

AQUILA
Editura Aquila,
Oradea 2026

CAPITOLUL 1

— Nu-mi vine să cred că ești așa un nemernic, Alex!

— Nu ajută pe nimeni dacă ești isterică, Sara!

Isterică?

Știi tu ce e isteria? Dacă m-aș năpusti asupra ta chiar acum cu ambele mâini, cu pumnii, cu picioarele, cu tot corpul...

O, Doamne! Te-aș lovi fix în testicule!

E tulburător să te gândești că am împărțit o viață cu el.

— Să nu confunzi faptul că mă apăr cu isteria. Pur și simplu nu accept să fiu mințită.

Se așază pe scaun ca și cum ar fi încă acasă, chiar dacă asta nu mai e casa lui. Acum opt luni și-a strâns lucrurile și m-a părăsit pe mine, pe fiul și pe fiica lui.

Pentru că s-a îndrăgostit!

Bravo lui, dragul de el!

Iubire!

Nu i-a păsat nici măcar o clipă ce se va întâmpla cu noi. Nici măcar nu a avut curajul să apară în fața copiilor noștri și să le spună: tata nu mai vine acasă. Îmi amintesc ziua aceea! A fost un iad. Mă simt vinovată că mi-am ignorat instinctul, dar adevărul e că am fost prinsă într-un cerc vicios: ori de câte ori aveam dubii, el știa exact ce butoane să apese ca să mă facă să cred din nou în noi. Îmi vorbea frumos, mă atingea, îmi făcea pe plac...

Da. Femeile se mulțumesc cu puțin.

Așa a venit ziua în care Alex, soțul meu, s-a așezat în același loc unde stă și acum. Cu privirea pierdută undeva

în podea, refuzând să mă mai recunoască din priviri, a lăsat cuvintele să cadă între noi ca un verdict: „Mă mut, Sara. Sunt îndrăgostit de cineva!”

N-am putut reacționa pe moment. Dar apoi m-am înfuriat, am țipat, m-am zbatut, iar el doar a oftat. Furia mea a fost rapid înlocuită de disperare, practic l-am implorat în genunchi să nu facă asta, din moment ce aveam o viață bună, aveam și copii... Poate că l-aș mai fi implorat săptămâni întregi, dacă nu ar fi zâmbit batjocoritor. Era întruchiparea diavolului. Din acel moment, am știut că el nu mai este partenerul meu, nu este omul pe care să îl iubesc, nu mai este nici soțul meu. Da, este tatăl copiilor mei, dar noi nu mai suntem două jumătăți care se pot uni într-un întreg.

— Așadar, ce vrei?

— Am nevoie de bani!

— Bineînțeles, trebuie să-ți răsfeți micuța iubită!

Femeia de care e îndrăgostit soțul meu are doar douăzeci și opt de ani. Nici măcar nu aș numi-o drăguță. Poate de aceea mă simt atât de umilită. Am grijă de mine. Mă îmbrac la modă, fac mișcare, merg la cosmetician, la coafor, așa că, din acest punct de vedere, nu știu ce aș putea face mai mult ca să arăt bine. Toată lumea îmi spune că sunt sexy, că am reușit să păcălesc timpul și că arăt cu zece ani mai tânără, însă soțul meu mă înlocuiește cu una mai tânără. Cred că asta se numește autogol.

— Asta nu are nicio legătură cu Barbara!

Și pe deasupra îi mai și rostește numele!

Nici nu vreau să aud! Pentru mine, femeia aceea este doar „cineva” care există. Nu are nume, nici personalitate, nici farmec. Așa reușesc să nu o urăsc. De fapt, nici

pe Alex nu-l urăsc, pur și simplu mi-e greu să fac față acestei situații.

— Bine, nu o să mă cert. Pur și simplu nu înțeleg ce vrei de la mine... Toți banii noștri, mașina noastră, casa noastră de vară au ajuns la tine. În plus, ai reușit să-ți cumperi și un apartament.

— Dar asta e o casă de două sute de metri pătrați, Sara! Valorează mult și jumătate e a mea!

Mă gândesc serios dacă ar fi mai eficient să dau cu piciorul sau cu pumnul.

I se cuvine jumătate. Evident. Amândoi am muncit pentru ea, fiecare a contribuit. Doar că această casă este cumpărată pe credit, pe care îl achit singură până în ziua de azi și îl voi achita încă șapte ani.

— Ce să-ți plătesc, Alex? Doar casa asta nu e a mea! E a băncii! Dacă îți plătesc ție și plătesc și băncii, atunci o plătesc de două ori! Am discutat deja despre asta.

Da, și cu asta am fost de acord, pentru că, până în ultimul moment, nu am vrut să cred că mariajul nostru se terminase. Tot ce era pe numele lui: cele două mașini, terenul, căsuța de pe Lacul Balaton și toate economiile noastre, au rămas la el, așa că era liber de datorii. Iar ce mi-a rămas mie: casa asta, care stă să se prăbușească sub ipotecă. Din afară, poate părea că eu am primit mai mult, că eu am ieșit bine, dar asta nu e decât o iluzie. Nu am nimic. Doar datorii. Putem spune și așa: plătesc chirie ca să pot locui aici cu cei doi copii.

— Trebuie să o vindem! Și jumătate din sumă este a mea!

— Nu este profitabil, Alex! Trebuie să plătim împrumutul băncii!

— Va fi un profit!

Încerc să mă liniștesc, îmi încrucișez brațele și, pentru o clipă, se holbează la decolteul meu. Tremur.

— Dacă vindem casa și împărțim capitalul rămas după achitarea împrumutului, atunci va trebui să împărțim mașinile, casa de vară, terenul și economiile.

— Nici nu se pune problema!

— Leși afară!

— Ai de gând să mă dai afară din propria mea casă?

Se apropie de mine, ca și cum ar încerca să mă întimideze, însă fostul meu soț nu mai are nicio putere asupra mea.

— Nu ai nicio treabă cu casa! Ai luat tot ce aveam noi, în afară de asta. E doar o proprietate ipotecată, pe care o plătesc de ceva vreme. Mai mult, nici măcar nu plătești pensie alimentară. Sau îmi amintesc greșit? Nu-ți forța norocul, divorțul nostru e deja finalizat.

Avocatul meu m-a sfătuit să fiu puțin mai îndrăzneată, să am grijă de interesele copiilor, dar nu am făcut-o. Am dat totul, doar ca să-mi păstrez onoarea. De atunci, mi-am revenit puțin și nu voi renunța la ceea ce li se cuvine copiilor mei. Dacă femeia aceea îi naște un copil? Poate împărți partea lui, dar ce e al meu e doar pentru copiii mei!

— M-am răzgândit!

— Vorbește cu avocatul tău atunci.

Fac un pas înainte, îi fac semn să plece, dar nu se mișcă.

— Oricum o vei pierde, deoarece nu vei putea plăti utilitățile și nici împrumutul!

N-aș fi așa de sigură.

Poate că am nopți nedormite, s-ar putea să mă las dusă de val de toată treaba asta, dar din respect și dragoste pentru copiii mei, sunt sigură că pot să o fac.

— Asta va fi problema mea.

— Nu mă provoca să-ți iau copiii!

Inițial, vreau să mă năpustesc asupra lui, dar mă abțin.

— Oh, te rog! Du-te și cumpără-i fiului tău niște adidași! Știi ce mărime poartă? Știi cum o cheamă pe diriginta lui? Sau preferi să vorbim despre fiica ta? Care e mâncarea ei preferată? Cum o cheamă pe cea mai bună prietenă a ei? Să continui? Nu știi nimic despre copiii tăi, nu ai putea avea grijă de ei, pentru că nu totul se rezumă la bani! De câte ori în ultimii ani ți-ai luat fiica în brațe? De câte ori ți-ai dus fiul undeva? În afară de faptul că le-ai dat viață, nu le-ai dat nimic altceva!

— Îmi vine să vomit!

— Ei bine, imaginează-ți că și mie!

Râde, ceea ce demonstrează, practic, cât de importantă este meseria mea. Când ne-am întâlnit, când eram tineri, și a aflat că vreau să fiu psihiatru, a râs, spunând că i se pare inutil și că, dintre toate specializările, psihiatria este cea mai puțin importantă. Nu știu ce să zic... Am salvat un tânăr de la sinucidere, un dependent de droguri de la recidivă, o mamă aflată în fază terminală de la depresie, am scos o persoană îndurerată din letargie, am salvat o persoană cu anxietate din propria ei lume și chiar... am salvat o căsnicie. Nu m-am simțit niciodată inutilă. Fac ceea ce am jurat să fac din suflet, fără să fac discriminări între persoane, fie că sunt ele alcoolice, dependente de droguri sau predispuse la sinucidere.

Relația mea cu Alex a avut de suferit și din cauză că nu m-a considerat niciodată suficient de bună, nu i-a păsat deloc de profesia mea. Bineînțeles, mi-am dat seama de asta abia când era prea târziu.

— Tu stai pur și simplu într-un fotoliu și ascuți ce spun toți idioții ăștia!

Nu mă judeca doar pe mine, ci îmi judeca și pacienții. De ce unii consideră că doar trupul se poate îmbolnăvi, nu și sufletul?

— Ai dreptate, tot ce fac eu e patetic, pentru că vânzând mașini salvezi lumea!

Nu vreau să-l fac să se simtă prost, dar nu mă mai poate răni. Alex și-a ales o slujbă simplă, dar foarte bine plătită. Bineînțeles, nu s-ar descurca atât de bine dacă nu ar avea un adevărat talent pentru asta. E un orator de cinci stele, are capacitatea să vândă lucruri pe care nimeni altcineva nu le poate vinde, iar asta l-a ajutat să ajungă la una dintre cele mai tari reprezentanțe auto.

— O, nu te mai bate cu pumnul în piept, Sara! Mai bine șterge-te la fund cu diploma ta!

— Dacă nu voi mai avea hârtie igienică, așa voi face.

Încerc să mă stăpânesc, deși sunt pe punctul de a exploda. Își permite un asemenea ton încât îmi vine să scot briceagul din buzunar. Sunt momente când văd limpede că nu pot fi indulgentă cu acest om, chiar dacă este tatăl copiilor mei.

— N-o să câștigi niciodată cât câștig eu. Aș putea foarte ușor să îți iau copiii!

— Noroc că instanța nu este interesată doar de salariu. Oricum, nici nu vreau să câștig cât câștigi tu. La ce

bun? În schimb, prefer să am mereu parte de mulțimea de pupici pe care o primesc în fiecare seară de la copii.

— Vei avea, oare, aceeași părere dacă vor ajunge pe stradă?

— Uite, Alex! E timpul să pleci! Nu mai înțeleg de ce ai venit! Mai întâi vrei să iei casa, apoi copiii. Știi ce? Fă ce vrei, iar eu fac ce trebuie să fac!

Se apropie din nou de mine, dar nu dau înapoi. Îl privesc hotărât în ochii lui albaștri frumoși, de care m-am îndrăgostit cândva. Cât de diferită era privirea aceea atunci! Emană doar bunătate, blândețe, pasiune... Acum emană doar dezgust și ură și nu pot decât să sper că eu nu am ajuns la fel.

Ca psihiatru, sunt conștientă că, din păcate, o parte semnificativă a divorțurilor decurge exact la fel. Fie că este vorba de chestiuni financiare sau de copii, negocierile pașnice sunt la fel de rare ca un corb alb.

Mi-e rușine!

Chiar dacă nu eu sunt cea care se comportă inacceptabil. Da, și eu m-am prăbușit, l-am implorat pentru dragostea lui, am încercat să repar toată situația asta, dar când mi-am dat seama că pierdusem controlul, am mers mai departe cu capul sus. Am renunțat la ce puteam renunța. Mă simt penibil în legătură cu acest joc de-a șoarecele și pisica pentru casa noastră încărcată cu ipotecă, dar dacă aș renunța și la asta, m-aș simți ca o mamă jalnică. Nu voi renunța la dreptul meu! Aș putea renunța la casă, dar aceasta este casa copiilor mei! Poate lua orice, dar nu asta!

— Voi vorbi cu avocatul meu! Ar fi mai bine dacă ai renunța, pentru că doar copiii vor avea de suferit.

— Tu vorbești? Dar tu ești cel care se comportă așa!

— Hai, nu fi ridicolă! Eu doar spun să fii cu capul pe umeri.

Pur și simplu nu înțeleg ce vrea. E amenințător, arogant, nu-mi vine să cred că acest bărbat a stat lângă mine ani de zile. Mi-a pus inelul pe deget, mi-a mângâiat spatele când eram în travaliu și mi-a șoptit la ureche de multe ori: „Te iubesc”.

Totul dispare. Momentele, îmbrățișările, unitatea familiei, chiar și sinele nostru de altădată. Nu vreau să mi se întâmple asta. Vreau să păstrez frumusețea trecutului și să merg înainte.

— Hai să vorbim mai târziu. Bine? cedez, pentru că inima mi se frânge în bucăți.

De fapt, nu simt această durere imensă din cauza mea sau a lui Alex, ci din cauza lui Abigail și Dani. Fetița noastră și băiatul nostru cel mare au pierdut mult în ultimele luni, de aceea nu vreau ca asta să continue. Abigail încă plânge de multe ori noaptea. De ce trebuie să le explic eu faptele tatălui lor? E ca și cum mi-aș asuma responsabilitatea pentru greșelile lui. Simt că totul e nedrept, dar nu am opțiuni; nu pot să-mi las copiii fără răspunsuri. Sunt nevoită să le explic ceva ce nici eu nu pot cuprinde și să le ofer speranță, chiar dacă în mine e doar rătăcire. Trebuie să râd chiar dacă plâng noaptea și trebuie să dau sfaturi altora în timp ce lucrez, în timp ce viața mea e în ruine.

— Să punem casa la vânzare!

— Pleacă! Mă voi gândi la asta...

— Serios?

Încerc să dau din cap afirmativ, întrebându-mă dacă mi-aș trăda copiii dacă aş face-o.

Își întoarce spatele și se îndepărtează, în timp ce eu îi observ hainele perfecte, pielea ridicol de bronzată, care mă dezgustă. Pentru mine, un bărbat adevărat este cel care nu se lasă modelat de toți și rămâne fidel propriilor standarde. Și Alex le-a avut odată. Nu a fost niciodată la un salon de bronzat. E patetic că vrea să-i facă pe plac unei tinere și se face de râs pe parcurs. Da, e de-a dreptul ridicol, iar eu nu mă pot gândi decât la un singur cuvânt care să-l caracterizeze acum: clovn.

Nu am mai văzut pantofii, cămașa și blugii ăștia pe el până acum, așa că, desigur, sunt haine noi. A investit mai mult în el în ultima vreme decât în toți anii trecuți la un loc. Mă tot gândesc, cu mine niciodată nu a avut timp pentru așa ceva. Nu știu dacă toată treaba asta mă doare sau dacă pur și simplu mă dezgustă.

— Atunci te sun mâine, bine? se întoarce, apoi închide ușa înainte să pot obiecta.

Rămân cu privirea ațintită pe ușa albă imensă de la intrare. Îi văd silueta îndepărtându-se prin geam. Mirosul lui, devenit acum străin, plutește în jurul meu, iar vocea lui încă îmi răsună în urechi.

Mă va suna mâine. Cum a promis.

Nici măcar nu m-a întrebat cum sunt copiii, dacă au nevoie de ceva, cum se descurcă la școală. E ca și cum nici măcar nu ar exista. E ca și cum nici măcar nu s-ar fi născut în lumea asta. Și vrea să mi-i ia.

Mă întorc, privesc spre sala de mese și fixează cu privirea scaunul pe care obișnuia să stea el. De câte ori l-am văzut acolo. L-am pus mâncare și băutură în față, m-am învârtit în jurul lui, ocupându-mă de toate. Iar acum face cu mine ce vrea, doar că de data asta i-a implicat și pe copii. Dacă

va trebui să plecăm de aici, Abigail și Dani vor fi devastați.
Nu-mi pasă de casa asta, însă de sufletele copiilor mei, da.

Nu te împotrivi, Sara! Același sfat îl dai și pacienților tăi.

*Cât de greu este să lași armele jos! Mult mai greu decât
să le ridici!*

CAPITOLUL 2

Evident că nu ar trebui să stau aici, în pod, și să-mi amintesc cu nostalgie de tot ce am trăit, dar, dracul s-o ia de treabă, îmi face atât de bine să plâng! Cu fiecare amintire, re trăiesc clipele fericite, așa că o să mă bucur de ele! Da, sunt de acord că nu există ceva mai patetic decât asta. Răsfoiesc fotografiile, scrisori de dragoste, ceea ce înseamnă că trecutul e real și nu doar un vis frumos. Am patruzeci de ani, deci e foarte probabil să nu mă mai îndrăgostesc niciodată.

Asta e ceea ce nu pot procesa!

Pe deasupra, pragul acesta al vârstei de 40 de ani mă doare chiar și când îl pronunț, mai ales acum, când nu mai am siguranța familială care îmi era sprijin. Mă simt de parcă m-ar fi folosit și apoi m-ar fi aruncat la o parte.

Dar chiar a scăpat de tine, Sara!

În durerea mea, suspin și îmi reprim o înjurătură. Cât de jalnic este că vorbesc cu mine însămi! Jur, dacă aș putea să ies din trupul meu, m-aș așeza chiar lângă mine și m-aș bate pe umăr.

Se spune că prima iubire nu se uită niciodată. Nu a fost Alex, însă sunt convinsă că fostul meu soț este cel care hotărăște totul în viața mea. Până și viitorul meu.

L-am cunoscut când aveam douăzeci de ani, în timpul facultății. Eram în extaz. Mama era fericită și ea, pentru că, în sfârșit, încetasem să mai plâng, lucru pe care îl făcusem cu sârguință încă de când revenisem din călătoria pe care o făcusem cu prietena mea, Nora, în Istanbul, la

un an după ce devenisem majoră. Bineînțeles că am plâns, pentru că în mijlocul Istanbulului îl părăsisem pe băiatul pe care îl pot numi, pe bună dreptate, prima mea iubire, chiar dacă relația noastră a durat doar o săptămână. Ramiz a fost primul bărbat cu care am fost și nu am regretat că mi-am păstrat virginitatea până la nouăsprezece ani. De fapt, aproape douăzeci. Cât de diferită e lumea acum! Fetele din ziua de azi se aruncă asupra oricui la o vârstă fragedă, pierderea virginității nu contează atât de mult. Pe atunci, îmi imaginam că oricine mă curtează va trebui să se comporte frumos cu mine luni de zile înainte să pot avea încredere în el. Ei bine... Ramiz a cucerit fortăreața în trei zile. Nici măcar nu a insistat. A fost suficient faptul că m-a purtat pe palme zile întregi. Aveam aceeași vârstă și era neobișnuit pentru mine ca un băiat tânăr să mă trateze ca pe o femeie. Engleza nu era punctul nostru forte, ceea ce însemna că vorbeam relativ puțin.

Eu și Nora am intrat într-un magazin din apropierea bazarului, care s-a dovedit a fi al tatălui său. Ramiz lucra acolo și a început imediat să-și prezinte marfa. Potrivit spuselor Norei, mă hârjoneam ca o fetiță prostuță în ziua aceea. Se poate, pentru că și mai târziu, întâlnirile cu Ramiz stârneau în mine reacții asemănătoare. Îmi amintesc că nu am putut scoate un cuvânt minute în șir. Nora a salvat situația, lucru pe care l-a regretat mai târziu, pentru că Ramiz ne-a invitat la un club de noapte din apropiere, unde am și decis să ne cuplăm. Așadar, în acea vacanță la Istanbul, am petrecut foarte puțin timp cu Nora și mult cu Ramiz.

A fost nevoie de multă muncă de convingere ca părinții noștri să ne lase să plecăm, dar eu și Nora le tot

repetam că suntem mari deja. În copilăria mea, mama avea încredere în mine și, practic, mă lăsa să fac orice, așa că am putut, în sfârșit, să mergem. Bineînțeles, imediat ce am ajuns acasă, și-a dat seama că ceva nu era în regulă cu mine, așa că i-am povestit durerea mea. Tatăl meu doar a dat din mână, spunând: „O să-i treacă”, dar mama a încercat cu hotărâre să mă înveselească.

În zadar însă. Alex a fost cel care a readus soarele în viața mea, iar acum, că a plecat, simt că cerul s-a înnoirat din nou.

Mă ridic în picioare, puțin aplecată, deoarece, în pod, tavanul este foarte jos. Sunt destul de multe cutii aliniate pe rafturi, etichetate. Mama mi-a păstrat până și desenele de la grădiniță, ca să mă pot uita la ele când și dacă voiam. Când fiul nostru a început să deseneze, am comparat imediat talentul lui cu al meu. Cred că semăna cu tatăl său, pentru că desenele mele erau mai degrabă niște mângăleli.

Cobor una dintre cutiile de carton, sunt deja murdară, așa că nu-mi pasă de praf. Nu știu cine poate ține o casă în ordine de la subsol până în pod, cu un loc de muncă și doi copii, însă eu sigur nu pot.

Deschid capacul, deasupra zace un oracol.

Asta a fost acum mult timp, când Facebook nu era la modă.

Răsfoiesc câteva pagini și îmi dau lacrimile, pentru că una dintre fostele mele colege de clasă care a scris în el a murit de cancer la sân anul trecut.

Viața e atât de crudă.

Vreau să cred că sunt destul de puternică, dar, când se întâmplă tragedii de genul ăsta, totul pare atât de mărunț.